

have bragt et godt Resultat. I hvert Tilfælde finder jeg Anledning til paa Arbejderstandens Vegne, som jo er den, der er nærmest berørt af denne skrækkelige Sygdom, at rette en Tak ikke alene til den danske Lægestand for dens energiske og ihærdige Anstrengelser, men tillige til de Mænd af andre Samfundsklasser og af andre Partier, der have bidraget til at naa til det Resultat, som vi til Dato have naaet i denne Sag. Ligeledes finder jeg Anledning til at rette en Tak til den nuværende Regering og navnlig da til den nuværende Justitsminister for den Maade, hvorpaa han, hensynsfuldt til alle Sider, har iværksat Folketingets Beslutning om Kommissionens Nedsættelse, og for de nu fremlagte Lovforslag. Man vil af denne Fremstilling se, at det ærede Medlem for Saksføring har Ret, naar han siger, at Lovgivningsvejen er trang, og man vil se, hvilke Anstrengelser der skal til for at føre en saa selvfølgelig Sag som den, der her ligger for os i Dag, jo egentlig er, frem ad Lovgivningsvej. For Aar tilbage stod den daværende Justitsminister og udtalte fra Ministerbordet, at der aarlig døde mellem 5,000 og 6,000 Mennesker her i Landet af Tuberkulose. Det gik upaaagtet hen, det vakte ikke Befolkningen, skønt man skulde tro, at det maatte være ligesom et Kanonskud, der vakte Opmærksomhed ude omkring. Den store Sum af Elendighed og Sorg, som dette Tal rummer i sig, gik upaaagtet hen. Lægerne mange gode Ord og Skrifter havde den samme Skæbne; de gik ikke ned i Dybden af Befolkningen og tog ikke den store Befolkning med sig. Det Forslag, som det ærede Medlem fremkom med her i Rigsdagen i 1896, vakte kun liden Opmærksomhed. Først, da der med Kraft og Energi blev rejst en Folkebevægelse, da Hundredetusinder rejste Kravet til Lovgivningsmagten om at tage sig af denne Sag, først da begyndte man at røre sig.

Om selve Kommissionsbetænkningen og Lovforslaget skal jeg kun sige et Par Ord. Jeg skal udtale min Glæde over, at Kommissionsbetænkningen gaar i en anden Retning end den, som i sin Tid var Forbilledet for det første Lovforslag, der fremkom her i Tinget; over, at Kommissionen i Modsætning til den norske Kommission, som lagde Hovedvægten paa Beskyttelsen mod de syge, har lagt Hovedvægten paa Helbredelsen af de syge, og over den humane Aand, som gaar gennem Kommissionsbetænkningen, og som ogsaa viser sig i de Raad, den giver med Hensyn til de

forebyggende Foranstaltninger, idet den der har undgaaet Tvangsforanstaltninger og undgaaet at gaa de syge nærmere end højst nødvendigt. Det er kun nogle faa Steder i Kommissionsbetænkningen og Lovforslaget, at man har anvendt bestemte Regler overfor de syge. Saaledes kan ifølge det første Lovforslags § 6 de, der stille sig modvillige til de Forskrifter, der gives til deres egen Helbredelse, og til Foranstaltninger, der kunne hindre Sygdommens Udbredelse, mod deres Villie indlægges paa et Sygehus, for at de Forhold, der ere en Fare for Samfundet, kunne fjernes gennem disse Menneskers Helbredelse. Ligeledes forbydes det i en anden Paragraf tuberkuløse Kvinder at tage Tjeneste som Ammer, hvad der jo vilde være Synd overfor de Børn, de skulde amme, idet disse Børn jo vilde suge Giften i sig. Man foreslaar ogsaa, at tuberkuløse Lærere skulde kunne afskediges, og man gør det paa en saa hensynsfuld Maade, at man giver dem $\frac{2}{3}$ af deres Løn i Pension, altsaa den højeste Pension, de kunde opnaa. Dette er de eneste Punkter, hvor Kommissionen og i Overensstemmelse med den den højtærede Minister har foreslaaet Foranstaltninger, der gribe ind i Erhvervslevet eller tvinge den enkelte Person til at bøje sig for Samfundets Villie. — Derimod indeholder Kommissionens Betænkning adskilligt, som ikke har fundet sit Udtryk i Lovforslagene, men som forhaabentlig vil komme senere. Jeg skal blot nævne det store, vigtige Spørgsmaal om gennem Skoleundervisning at gøre Ungdommen bekendt med den Fare, der truer den fra denne Sygdom, saa at den lærer at vare sig mod at blive smittet, og de, der dog faa Sygdommen, lære, hvorledes de skulde bære sig ad, dels for selv at blive helbredede, dels for at forhindre, at Smitten breder sig fra dem til andre. Og jeg skal ligeledes nævne den i saa Henseende foreslaaede Uddannelse af Lærerne ved Kursus. At Kommissionen foreslaar gratis Mælk til trængende Mødre, er ligeledes et Vink, jeg vil haabe, en senere Lovgivning vil kunne efterkomme; thi der er vel neppe noget Sted, hvor Sygdommen breder sig sikrere end fra en fattig, tuberkuløs Moder til hendes Børn, der mangle den fornødne Næring. Jeg skal beklage, at den højtærede Justitsminister har strøget Tuberkuloseinspektøren — ikke fordi jeg er nogen Ynder af ny Embedsmænd, langt fra, men fordi jeg tror, det vilde være overordentlig heldigt administrativt at have denne Sag under en enkelt Emheds-